

Vestnik

GLASILO SLOV.

Proti komunističnim
borcem

TAKRAT,

KO ZASIJALO BO JUTRO *VELIKE NEDELJE*
PREKO VSE DOMOVINE — SUZNJJE,
OGOLJUFANE ZA PRAVICO;

PREKO JEČ IN KRVAVIH AREN,
PREKO BREZEN IN IZRAVNANIH GROBOV,

BO VSTAL NAROD

V ŽIVLJENJE

V PRAVICO

V LJUBEZEN

IN ODAVALILI SE BODO VELIKI KAMNI GROBOV,
KAMOR SO JIH PODRLI.

IZ KRAŠKIH JAM IN ZABRISANIH GROBIŠČ,
IZ ZASUTIH UST BO UDARIL KRIK *VSTAJENJA*
PREKO VSE DOMOVINE

ALELUJA

ALELUJA

ALELUJA

I. Korošec

Neomagjne vere

v

Ostajenje

ob

prazniku

Velike noci

vsem soborcem
in prijateljem

BORCI

Velika noč nad brezni naših pobitih

O P O M I N

S. P., U. S. A.

Sinoči sem bral Koroščevo črtico „Noč za Krko“. Že drugič sem jo vzel v roke. Strašna zgodba, ki ustavlja dih in sili solze v oči. Le tu in tam se mi včasih zazdi, da še skriva grozo, ki je niti največji mojster besede ne more ukrasti življenju in jo dati na papir. S tako silo opisuje umor, da nisem zatisnil očesa vso noč.

Ganil me je — ta zločin... kakršnih je bilo med revolucijo po slovenskih vaseh in gozdovih na tisoče. V letu 1945 je nad 12 tisoč naših najboljših stopilo v to mrtvo vrsto zverinsko umorjenih. In še danes pristopajo v tisočih, prav tako divjaško mučeni, brez obsodbe, za isti cilj žrtvovani. Krik teh nesrečnih, s krvjo napisana obsodba komunizma, še ni izzvenel. Še kličejo nam vsem, ki živimo, da umirajo, ker nočejo hudobije in krivice, ampak svobodo in pravico.

Še ne bom spal. Še bom zrl v temo pod stropom, ki slika privide, in prosil, da ta grozni krik ne bi zvenel v prazno.

Na žalost dostikrat zveni mimo naših ušes, ker ga slišati nočemo. Slišimo o trpljenju in krivicah, pa se ne zmenimo zanje, ker sami ne trpimo. Bili smo domobranci, a ker so puške utihnile, ravnamo, kot da je borba končana.

Dragi domobranci, raztreseni po svobodnem svetu! Borba gre naprej in se bo bila, dokler bo še kdo od nas hotel živeti. Ne pozabimo, da smo bili domobranci in s tem zapečatali svojo usodo: ZMAGATI ALI UMRETI! Po božji dobroti smo še živi, toda zavedati se moramo, da se komunisti našim življenjem še niso odpovedali. Zato so nespametni tisti, ki računajo na milost in usmiljenje rdečih rabljev, če bodo — ko so nam Angleži pobrali puške — zavrgli tudi idejo, ki raste iz trpljenja in krvi.

Žal, takih je veliko in ne računamo z njimi...

Pred dnevi sem tiho stopal po pločniku. Pozno je že bilo in dež se je ponujal iz sive megle. Žive duše ni bilo nikjer. Kot nalašč čas, da se predam spominom, ki se nikoli ne oddalje, da bi jih ne videl pred seboj.

Neenadoma sem zaslišal za seboj korak. Zdrzil sem se. Živo sem se spomnil časov, ko si tako šel sam in nisi vedel, od kod se je utrgala senca.

Bil je znanec, ki se je kar nekako izgubil vsemu, kar nas je včasih vezalo. Ostro sem ga pogledal in on mi je vrnil oči. Kot da na meni bere obsodbo svojega izmikanja, je brez pozdrava začel:

„Jaz bi že pristopil in delal v organizacijah (očividno je imel v mislih ZSPB), a sem človek, ki rad kaj rečem. Potem bi se pa drugi ujedali, češ: norec, kaj pa ti veš, kaj govoriš! Tega nočem, zato sem raje doma.“

„To ni prav, a vendar vas je takih veliko,“ sem mu odgovoril in čakal, da se izpove.

Pa se ni. Še enkrat je ponovil prav iste besede, kakor da se jih je naučil na pamet.

To me je pogrelo.

„Kdor misli, da bo tako kaj dosegel, komunizma še ni spoznal! Komunisti se trudijo, da uničijo vse, kar se zoperstavi njihovi peklenski zamisli brezbožnega družabnega reda. Tudi mi se moramo spet združiti in gojiti idejo naših mrtvih domobrancev ter jim tako dopovedati, da še nismo klonili in umreti nočemo!“

„Nima pomena,“ je odvrnil malomarno. Več mu od domobranstva ni ostalo. Niti izgovarjal se ni. Ima prav. V tej stvari popolnoma soglašam z njim: IZGOVORA NI!

„Ko bodo spet padale naše glave kot jabolka z drevesa, boš mislil drugače. Najbolj pereča zadeva našega časa bo spet imela pomen. Morda boste vsi tisti, ki se nam danes smejete, iskali prijatelja, da bi vam bilo lažje, če ne živeti, vsaj umreti...“

Ni mi odgovoril. Tiho in urno je stopil proti domu. Na pragu se je še enkrat ozrl name. Morda se kdaj vrne drugačnih misli?

Koroščeva zgodba, s katero sem začel, me opominja, da je molčanje zločin nad našimi brati. Ne molčim več. Vse mora na dan, tudi stvari, ki bole, da se ne pozabijo; morda komu le odpro oči, da najde samega sebe.

Ne obsojam, čeprav se mi včasih vrine puhla misel, da imam spricho vsega, kar sem videl in doživel, pravico.

Nekdo drugi je, ki ima pravico soditi. Prijatelj mi je, četudi ga ne poznam in ga še nikoli nisem videl. Ciril mu je ime. Spoštujem ga, ker je veliko trpel. Ves čas od Vaških straž do Vetrinja ni pomislil nase, ampak zvesto šel za klicem poštenih slovenskih ljudi, da je Slovenija vredna drugačne svobode, kot pa jo oznanja Kremelj. Trikrat je bil ranjen; njegova kri je pojila zemljo, rdečila je sneg, da se je od daleč videla temna lisa sredi polja. A ni tožil; ni mu bilo žal ne krvi ne trpljenja. Skozi okno so mu ustrelili mater; nepričakovano, naravnost skozi glavo je udarila krogla, da niti s pogledom ni mogla obsoditi zločina. S krampom so mu pobili očeta, da se je kot klada sesul na domačem pragu. V noč so mu odpeljali brata, onečastili in razmesarili sestro. Iz Vetrinja je bil vrnjen tudi sam, da ga ubijejo kot vola v klavnici. Strašno so ga mučili, nazadnje so ga zvezali in z drugimi vred odvlekli v noč. Od daleč je videl svoj dom, zapuščen in mrzel, na katerem se je ščeperil sosed-komunist. Tedaj je pomislil nase... Začutil je v srcu, da še živi, spoznal tudi, da ne more ničesar izgubiti. Bodeča žica je popustila, roke so omahnile ob životu. Nič več ni mislil na smrt. Planil je za črno pogorišče ob cesti in dalje v hosto. Za njim je zaregljalo, toča krogelj in kletev partizanov ga je spremila v grmovje. V rami ga je zapeklo, a rana ni bila globoka; pri dobrih ljudeh je okrevail.

Zdaj je v Združenih državah.

Srečal ga je domobranec, ki je po lepših cestah prišel do Amerike in pogosteje štel sončne dni svojega življenja. Že zdavnaj je pozabil tiste bridke dni in ne misli več nanje. Kot da govori o belem ameriškem kruhu, ki je poceni in ga je na pretek, je zavrnil tega fanta, ko je ta začel obujati spomine na tisto grozo:

„Pozabi na domobranstvo in na borbo proti komunizmu... saj vidiš, da je vse skupaj neumnost!“

Cirila je zaskalelo v prsih, da ni mogel odgovoriti temu podležu. Tako ga niti noben komunist nikoli ni udaril. Komunistu odpustiš, domobrancu ne moreš. Ni mogel razumeti odpadnikov, ki hočejo biti Slovenci, a pozabljajo domobranstvo. Ne zavedajo se, da je kri tako tesno zlepila ti dve imeni, da enega brez drugega ni. Zatrepetal je v sveti jezi, zbral misli in izrekel obsodbo nad vsemi, ki so bili, pa niso več:

„Kdor med revolucijo ničesar ni doživel ali pretrpel, in kdor tudi danes ne vidi, kaj se godi doma, — samo tak lahko pozabi na vse, kar že bilo... JAZ PA NE MOREM, NOČEM IN TUDI NIKOLI NE BOM!“

Zajokal je kot takrat, ko je videl prestreljene, mrtve materine oči in razbito očetovo čelo.

Dragi fant, prijatelj! Umiri se! Nismo še vsi podivjali. V svojem srcu nosim Tvojo bolečino in Te razumem. Tudi jaz sem bil vrnjen in sem ušel kot Ti. Kar sem videl, nosim s seboj in čas me ne bo izpremenil. Preveč je bilo krvi, da bi se izneveril ideji. Ne bojim se grobov in ni me strah groženj, četudi odpadajo mlačni. Lepi so vzori in sveta je pot. čeprav je posuta z grobovi. Te mora spoznati svet in zvedeti vso resnico. Zato ne v zaklone, ampak na plan! Kdor je zvest, naj stopi v vrsto, da bomo skupaj stopili v bodočnost. Zarja že sije in lep bo naš dan, brez gnilega listja med nami. Kot oni prvi, bomo spet eno: enega cilja, ene vere, enega spomina...

„...od kod bratje?“

„Iz velike bridkosti:

oprani smo oblačila

s krvjo Jagnjetovo.

Ne bomo več lačni, ne žejni,

ne mraz ne vročina ne bosta morila.

Bog je obrisal vse solze iz oči,

Jagnje nas vodi

k virom živih voda.“

Razprl sem roke,

dvignil obraz

in sem sopol v veličju in utešenosti.

Aleluja!

Velik je Bog

Nezmagljiv in usmiljen,

Aleluja!

S. Janežič: „Temnice“

BAJKA TITOIZMA

F. iz S.

Debat, razprav in člankov o nacionalnem komunizmu „titoizmu“ ni konca. Tudi mi smo že o tem pisali in razpravljali, vendar se nam zdi potrebno, da ponovno in ponovno preračunamo to bajko.

Ako hočemo aktivno sodelovati pri raznih debatah, potem je najprej potrebno, da smo si sami na jasnem, da vemo, kako stvari stoje in da poznamo dejstva, s katerimi bomo v stanju ovreči trditve onih, ki v današnjem režimu v domovini vidijo izhod in začetek pogina internacionalnega komunizma. Nekateri pisci grede celo tako daleč, da ne vidijo v Titu samo rdečega heretika, pač pa nosilca ideje, ki bo končno privedla rdeči tabor pod demokratsko krilo. Tako mišljenje in tolmačenje komunizma, pa naj si bo Titov ali kateri drugi, je gotovo popolnoma zgrešeno. Vse take, ki to zmoto rinejo v ospredje, je potrebno informirati in s konkretnimi dokazi prepričati, da so na napačni poti.

Ena najvažnejših točk, ki jih je treba pred svetom poudariti, je dejstvo, da je nemogoče in neumno pričakovati, da bi se Tito še dalje oddvojil od sovjetsko-komunističnega tabora. V političnem, psihološkem in moralnem pogledu Tito in vsi njegovi „tovariši“ čutijo, mislijo in delajo s tovariši v sovjetski uniji in drugih rdečih državah. Vsi so trdno uverjeni, da je bodočnost na njihovi strani, vsi prepričani, da pride do zrušenja demokratskih dežel in do zmage komunizma v svetu. To trditev je seveda treba analizirati, utemeljiti in dokazati.

Ako skrbno opazujemo in zasledujemo dogodke, to ne bo težko storiti. Razvoj in dogodki zadnjih par let dovolj jasno to dokazujejo. Dovolj je dokazov, kako Tito stalno skuša podpirati in zagovarjati sovjetsko zadržanje in sovjetske načrte. Poglejmo realno na probleme v Titoslaviji. Jasno nam mora postati, da Tito nikakor ne more upati, da bi Jugoslavija mogla obstojati sama, kot edinstvena komunistična država s svojevrstno branžo komunizma. Že v tem samem dejstvu je iskati razlogov, zakaj komunistični prvak današnje Jugoslavije želi in deluje na tem, da se komunizem tako v Sovjetiji kakor drugje na svetu ohrani in dviga, kajti v nasprotnem slučaju, to je s padcem komunizma v Rusiji, bi brezpogojno prišel tudi padec Titovega komunizma, pa naj bo še toliko opevan kot nacionalni komunizem.

Tito sam zanikava obstoj nacionalnega komunizma in često izjavlja, da bi postoj nacionalnega komunizma bil škodljiv in je zato nezaželen. Poudarjam, da ni misliti, da bi se osnovna politična linija v Jugoslaviji spremenila, tudi če bi resnično nacionalni komunizem tam mogel obstojati. Osebna svoboda, svobodna izbira političnih predstavnikov, svoboda govora, tiska in vere, vse to bi ostalo pri starem, to je poteptano v prah pod pritiskom komunistične tiranije.

Vsem lahkovernejšem, ki nasedajo Titu in njegovim nakanam je treba poudariti in jih opomniti na dejstvo, da Tito ni po lastni želji leta 1948 izstopil iz kominforme, temveč je bil iz nje izgnan proti svoji volji. Poudariti je treba dalje, da po tem takoimenovanem prelomu z Moskvo ni zabeležiti

v Jugoslaviji nobene posebne spremembe v ciljih in diktatorskem ponašanju partije v Jugoslaviji. Brez razlike, kaj se je dogodilo leta 1948 in v letih, ki so sledili. Dejstvo je in ostane, da v Titovini še danes ni svobode in je tudi ni pričakovati v bodočnosti. Tito je svoje vazalstvo do svojih internacionalnih tovarišev dokazal in izpričal v najbolj kritičnih momentih. Le spomnimo se, kako je takrat, ko se je Kruščev še boril za utrditev svoje oblasti zavzemal zanj in na vsa usta poudarjal, kako drastične in pozitivne spremembe so nastale v Rusiji.

Mnogo bi se dalo govoriti tudi o gospodarski in vojaški pomoči, ki jo je bil in jo je še deležen Tito od strani svobodnih držav v svetu. Zanimivo bi bilo izbrati dokazni material in dognati, kakšna je morala današnje Titove armade. Zdi se mi, da to ne bi bilo pretežno in rezultati bi bili jasni. Čuditi se moramo, da tisti ljudje, ki imajo priložnost potovati po Jugoslaviji, ne ugotove statistično vrednost in moč te slavne armade. Zdi se mi, da bi že vnaprej vedeli odgovor na vprašanje, če bi se narod hotel boriti pod Titovim vodstvom v slučaju napada na Jugoslavijo.

Morda bi se dalo nekako zagovarjati gospodarsko pomoč, ki je bila poslana Jugoslaviji v prvih letih po vojni ali prvem letu po izgonu jugoslovanske partije iz kominforme. Takrat ni bilo v svetu povsem jasno, kaj se je zgodilo in tudi ne, kako bodo dogodki sledili. Prelom z Moskvo je bil gotovo dobrodošel in koristen zapadnemu svetu, zlasti še, ker so pričakovali, da bodo drugi sateliti sledili Titu. Na žalost se to ni zgodilo. Bile so samo pobožne želje in pri tem je in bo tudi ostalo. Gospodarsko pomoč bi bilo potrebno konkretnije analizirati, predvsem iz dveh vidikov in to iz domačega jugoslovanskega in pa internacionalnega. Podpiranje Tita je zavedlo mnogo ljudi v svobodnem svetu na popolnoma napačno stališče in do napačnega zaključka in sicer, da je neke vrste komunizem le mogoč in da je s takim komunizmom možen kompromis in sožitje. Ako gledamo na gospodarsko pomoč, z jugoslovanskega stališča, moremo prav tako beležiti samo negativne rezultate. Podpiranje komunista Tita je ubilo in zadušilo še preostalo trohico upanja, da bi narodi Jugoslavije mogli sčasoma postati svobodni. Ta efekt je silno porazen. Dokaz, da svobodni Zapad podpira njihovega tirana, je narodu popolnoma nerazumljiv.

Taka in podobna dejstva je treba pregledati in analizirati. Prostora zanje je dovolj. Potem pa ta dejstva, te dokaze servirati vsem onim, ki verujejo v bajko o titoizmu. Ne odtrgajmo se od vsega, ne spimo! Dvignimo glas resnice visoko. Komunistični poslanci in misijonarji delujejo s polno paro, medtem ko mi dremljemo in se počasi utapljamo v širokem zmaterializiranem svetu in dopuščamo, da se krivice nad našim narodom še večajo in da ni videti konca. Naša dolžnost je odkrivati resnico, dokler je čas, sicer nam bo morda kédaj še žal, da smo mirovali in molčali takrat, ko je bilo treba pokazati aktivnost.

OB TIHIH VEČERIH

S. P.

Lep in miren večer je. Na zemljo lega mrak, ki briše svetlobe in sence, in vsemu daje počitek, ki boža in tolaži. Tam daleč gori večerna zarja, kakor luč, ki odganja strahove in kliče pozabljene ure.

Ljubi so mi taki večeri in ne vem, če je kaj na svetu, kar bi dal v zameno za ta tihi mir, ki briše sedanost in budi misli nekdanjih dni.

Ko hodim po tujih cestah, srečam tega in onega in govorim z možmi, ki so bili domobranci, mi dostikrat grenka žalost stisne srce, ko vidim, da so ostale le pleve. Kar sram me je, da sem še živ, eden teh, ki smo svobodni in brez skrbi. Slovensko govorimo med seboj, a sem tujec med našimi ljudmi. Misel se ogiblje vseh, ki so v velikem ovinku obšli tiste strašne dni in se spočije šele tedaj, ko trudno in brez besede plava po prašnih cestah, kjer so stopali naši bratje in krvave kaplje so blagoslavljalne prah. Tu sem doma in mirno utripa srce. Kadar utihne hrušč in se dan nagiblje v zaton ter za gorami zagori zadnji pozdrav sonca, vselej znova doživljam tisti strašni večer, ki je bil vreden življenja, čeprav smo stopali v senci smrti, ki smo jo živo čutili ob sebi.

Iz Skofje Loke smo šli takrat. Za nami so se bliščale Kamniške planine, daleč na desni se je dvigal Triglav, ki je gorel v večernem soncu in silil solze v oči; še tiste zadnje, ki jih nista iztisnili hudobija partizanov in notranja bolest, ki je bila hujša kot udarci... Oh, kolikokrat solza kane v ta spomin in vidim vso tisto dolgo vrsto izbičanih junakov, ki so brez besede drseli skozi naše vasi — v smrt! Ne vem njihovih imen, ne poznam jih po obrazu, ne vem za njihove domove, vem pa, da so bili pravi domobranci: ponosni, da so smeli biti; odločni, ker je šlo za življenje in smrt; pošteni, ker so se zavedali svoje pravične borbe; idealisti, ki niso mislili nase, ampak se žrtvovali za narod in dom. Prostovoljno so šli v boj, da bi priborili svobodo. Ko so bili prodani in vrnjeni, jih ni bilo strah smrti, četudi drugega ni nihče pričakoval. S krvjo so izpričali svojo neomajno vero v svobodo in rešenje. Še danes to terjajo od onih, ki so narod pahnili v sužnost in ga vklenili v okove.

Zdaj jih ni več... Padli so, kot zrnje pade v zemljo, da obrodi sad. Le spomin se vrača k njim in se pogovarja z ugaslimi očmi. Ko bi se ti fantje ne borili; ko bi nič dobrega ne storili za svoj narod; ko bo najbolj pozabljen Slovenec spet svoboden in srečen, kot more biti le pošten človek pod Triglavom, ki ga blagoslavlja nebo, — da, še takrat mora ostati ta spomin svetel in časten, ker je to spomin največjih žrtev, ker je spomin, razsekan z ranami, iz katerih je tekla kri.

Ko gledam rojake, ki se trudijo, da bi pozabili vse to, mi je hudo. Spomin pa vabi in tolaži in je dober kot takrat, ko nas ni nič več mikal svet.

Leta tečejo... če jih preteče še sto in več, ta spomin ne bo oble-

del, kakor se žrtev spremeniti ne more. Žrtev je edina, ki živi in zmaguje. Zato je varneje ob mrtvih bataljónih, ki so se žrtvovali do zadnje kaplje krvi, kot ob vseh armadah, ki imajo moderno orožje, a žive brez ideje in ne marajo žrtev.

Mož, ki se žrtve boji, je slabič!

To je beseda, ki raste iz nepozabnega spomina. Žrtev je, ki daje vrednost vsemu: življenju, delu, ideji. Ob njej spoznavam in razumem, da je mogoče in lahko pozabiti tistim, ki niso nič žrtvovali, niti solze doprinesli. Teh je veliko in strah me je med njimi.

Ne očitam. Le tiho bi rad potrkal na tvoje srce, domobranec, ki si bil, kar nisi več. Strah te je stopiti na plan, da bi kdo ne videl, da še misliš, kot si mislil včasih. Bojiš se, trepetiš in se oziraš na vse strani. Ne bodi tak! Stopi z menoj o mraku tja na shojeno stezo za slovensko vasjo, kjer ni šuma, ne laži in prevar, le spomin vstaja...

...Skionjene vrste domobrancev omahujejo, gredo v smrt... midva stojiva ob strani, nevredna, da stopiva na žrtvenik, zato pa vzemiva podobo vseh, ki zvesto klonejo glave. Poglej! Kri lepi lase, zaliva oči in teče na tla! Srca so prazna, ne bijejo več! Usta molče! — Zato pa jaz kličem v imenu vseh mrtvih:

SI, ALI NISI? DRUGO JE VSE — IZDAJALEC!

* * *

Tiha je samota nocoj. Na vasi izginjajo luči. Gozdovi se sklanjajo, kot da krope neznane grobove. Potoček šumi tam za vaškim kozolcem in nosi spomin v daljavo.

NA GROBOVIH JUNAKOV

Naši junaki, mučenci,
dvignite se iz grobov,
s svojimi palmami, vencii,
dom naš rešujte okov!
Žrtev, ljubezni učite
nas do Slovenije vi,
luč nam v tujini bodite,
vlivajte v srca moči.

„Pesem, slovenska beseda,
narod in vera v Boga
bodi vam dedščina sveta,
ki naj vas reši gorjál!“
To domobranci iz groba
danes molče govoré,
njihova žrtev, zvestoba
vžigajta naše srcé.

Gregor Mali

LAŽ IMA KRATKE NOGE

Casopis „Denver Post“, ki izhaja v Denver, Colorado, je 24. novembra 1958 objavil članek pod naslovom „U. S. Pilot's Murder Given Double Twist“. Članek je eden od devetih, v katerih mestni urednik omenjenega časopisa podaja vtise in zgodbe, ki jih je nabral tekom svojega obiska v komunistični Jugoslaviji. Med drugim na široko opisuje, kako je belogardistični oficir zahrbtno ustrelil ameriškega pilota, ki je med Zalogom in Dev. Marija v Polju bil prisiljen odskočiti iz svojega gorečega letala. Autor članka sicer omenja, da navaja zgodbo tako, kot mu jo je povedal njegov komunistični prijatelj; čudno pa je, da kljub dvomu v resničnost zgodbe (ki ga izraža že naslov sam), pisec ne čuti potrebe, da bi svojim ameriškim čitateljem nudil primeren komentar.

Kot odgovor na gornji članek je Zveza slovenskih protikomunističnih borcev poslala glavnemu uredniku „Denver Post“ daljše pismo, ki ga v izvlečku objavljamo:

Iz zbirke člankov „Inside Yugoslavia“, ki jih je napisal in objavljaval Denver Post ity Editor Mr. Jack Guinn, je bil za slovenske protikomuniste najbolj žaljiv zadnji pod naslovom „U. S. Pilot's Murder Given Double Twist“. Zgodba, ki se sicer nanaša na resničen dogodek, je po svoji vsebini popolnoma neresnična in je tipičen primer lažnjive komunistične propagande. Resnica je povsem druga.

19. novembra 1944 je bil eden od zavezniških lovcev, ki so bili tedaj v akciji med Zalogom in Ljubljano, zadet od nemške protiletalske obrambe. Pilot je odskočil iz gorečega letala in pristal nedaleč od Devica Marija v Polju. Bil je to Amerikanec, letalski poročnik Maurice A. Brash. Slovenec Franc Stele, lastnik enega od mlinov na bližnji reki Ljubljana, je takoj opazil goreče letalo in padalca; hitel je do mesta, kjer je videl padalca pristati in je našel Maurice-a, ki je bil močno opečen. Vzela ga je v svoj mlin, mu namazala opekline z oljem ter mu postregel s hrano. Tam, kjer je F. Stele našel letalca, se je istočasno pojavil tudi 14 let stari fant — Franci Stare iz Zaloga. Stare je sledil Steletu in pilotu do mlina. Tam pa je Stele povabil v hišo in ga prosil, naj tega, kar je videl, nikomur ne pove. Obljubil mu je, da ga bo nagradil, če bo molčal. Fant je odslej res vsaj po enkrat na teden prišel k Steletu, ki mu je vsakokrat dal nekaj moke, ješprena ali podobne hrane, ki jo je imel v svojem mlinu, nekajkrat mu je dal pa celo denar. Ob tej priliki moramo povedati, da je ta fant, — ki je zelo verjetno glavni vir za zlagano komunistično zgodbo — pregledal pilotovo osebno lastnino in mu ukradel zapestno uro. Stele, ki je kmalu nato opazil izginotje ure, je fanta trdo prijel, nakar je ta uro res takoj vrnil.

Čim je Stele pripeljal pilota na svoj dom, je o vsem obvestil bližnjo domobransko posadko. Kmalu nato je prišlo nekaj Domobrancev iz Dev.

Marije v Polju, ki so pilotu nudili prvo zdravniško pomoč. Ti Domobranci so tudi na skrivnem prepeljali pilota preko ljubljanskega bloka in pre-skrbeli, da je prišel v neko tamkajšnjo bolnišnico, ki so jo upravljale sestre usmiljenke. V isti bolnišnici so se zdravili tudi drugi zavezniški piloti. V tej bolnišnici je bil Maurice Brash pod oskrbo enega najboljših ljubljanskih zdravnikov — dr. Janeza Janeža, ki se sedaj nahaja na For-mozi. Dr. Valentin Meršol, ki je dobro obvladal angleščino, je bil pa Brash-ov obiskovalec, ter se je z njim razgovarjal marsikatero uro. Po končanem okrevanju je bil Maurice poslan v neko četniško edinico, ki je bila tedaj na terenu blizu Ljubljane. Tam se je nahajalo tudi že več drugih zavezniških pilotov, ki so čakali na ugodno priliko, da se vrnejo k svojim edinam. V začetku leta 1945 je bil ta četniški odred blizu Police napaden od Nemcev. Zajeti so bili vsi zavezniški piloti in več četnikov. Maurice Brash je bil z drugimi piloti poslan v vojno ujetništvo in je bil ob koncu vojne osvobojen po zavešniških silah.

Poudariti moramo, da so si Nemci zelo prizadevali, da bi našli pilota Brasha; teren, kjer naj bi bil pilot pristal je preiskovala cela nemška četa. Tako so prišli Nemci tudi k Steletu, ki so ga podvrgli strogemu zasliševanju in mu preiskali vso hišo. Vsaka najmanjša sumnja, da je Stele pomagal pri skrivanju pilota, bi pomenila zanj koncentracijsko taborišče ali smrt; vsekakor zadosten vzrok, da se je lahko bal. Toda ni mu bilo žal, da je tako ravnal, ker se je zavedal, da je storil le svojo dolžnost, kakor je to ob drugih priložnostih storila na tisoče Slovencev... za idejo svobode in demokracije.

Po vojni je Mr. Maurice Brash poslal „affidavit“ sedanjemu dr. Uroš Roessmannu, ki je kot bivši Domobranec bil med onimi, ki so Maurice-u nudili prvo zdravniško pomoč. Pravtako je poslal „affidavit“ tudi dr. Valentinu Meršolu, in še nekaterim drugim slovenskim begun-cem. Mr. Maurice A. Brash se nahaja sedaj živ in zdrav na svojem domu v državi Indiani v Združenih državah. Njegov rešitelj Franc Stele — obdolžen od komunistov umora —* pa živi v Clevelandu, Ohio.

Gospod urednik! To so v kratkem dejstva v zvezi z dogodkom, ki ga je opisal vaš časopis. Če želite, lahko opišemo vse v še večji podrob-nosti, kajti mnogi, ki so bili zapleteni v ta slučaj — vštveši „umorjenega pilota Brasha — žive sedaj v U. S. A. Zgodba, ki ste jo vi objavili, je slična oni, ki jo je poleti 1958 objavil napredni slovenski tednik „Pro-sveta“ v Chicagu. Pač pa je ta tednik šel za korak dalje: prinesel je imena prizadetih. Sedaj je v teku sodni postopek proti omenjenemu časopisu.

Slovinci smo veren, svobodoljuben in demokratičen narod. Za te ideale je naš mali narod bil vedno pripravljen doprinesiti tudi največje žrtve. S svojim zadržanjem med zadnjo svetovno vojno smo dovolj jasno izpričali, da smo na strani zapadnih zaveznikov. Z junaško borbo proti komunizmu in z aktivnim ter pasivnim odporom napram okupatorju smo pokazali, da hočemo svobodo. Vendar mesto svobode, nam je bilo po

izdaji in s pomočjo takozvanih zapadnih „zaveznikov“ vsiljeno — komunistično suženjstvo. Mnogo smo imeli takih ljudi kot Franc Stele — toda na tisoče teh je sedaj mrtvih. Svoja življenja so darovali za svoje prepričanje. Zato se nam pa zdi naravnost smešno, da bi morali poslušati lažljivo komunistično propagando, ki blati čast in spomin teh slovenskih borcev in junakov, tu, v deželi „svobode in demokracije“.

Mi, ki smo bili priče komunističnega terorja in strahovlade v domovini, resnično cenimo svobodo, ki jo uživamo v tej deželi. Zelo nas pa vznemirja, ko vidimo, kako komunisti uspevajo s svojimi lažmi in propagando med ljudmi svobodnega sveta.

Zato pa rotimo vse, ki razpolagate z mogočnim orožjem *svobodnega tiska*, da rabite to orožje previdno in preudarno, z neprestanim pričanjem in poudarjanjem RESNICE.

Zelo se čudimo, da vaš poročevalec v seriji svojih člankov o Jugoslaviji ne ve povedati ničesar o tankajšnji komunistični diktaturi, preganjanju in umorih. Prav nobena skrivnost ni, da so jugoslovanski komunisti pod Titovim vodstvom pobili od jeseni 1944 do maja 1945 okoli 300.000 ljudi — v masovnem klanju po sovjetskem vzorcu in za sovjetske cilje.

V svobodnem svetu je le redkim znan naslednji primer pojmovanja svobode in pravosodja v komunistični Jugoslaviji. Maja 1945 je bilo Slovincem in ostalim jugoslovanskim narodom vsiljeno življenje pod komunistično knuto. Tisoči civilistov in okoli 13.000 mož in fantov, po večini slovenskih Domobrancev in Četnikov, je moralo zapustiti svojo domovino in se umakniti v angleško zasedbeno zono Avstrije. Angleži so — poslužujoč se prevare in sile — vrnili vse vojake z izjemo civilnih beguncev; zaklenjene v tovornih železniških vozovih in zastražene so prepeljali do jugoslovanske meje in jih izročili komunističnim krvnikom. Ti izdani in prevarani ljudje, žrtve mednarodnih dogovorov, so bili s tem prepuščeni komunistični podivjanosti in podvrženi nepopisnim mukam. Večina je bila pobita v masovnih pokoljih blizu Kočevja, nedaleč od Ljubljane, drugi pa v gozdovih pri Teharju in Škofji Loki. Mučeni in pretepeni, ter z žico zvezanimi rokami, so bili prepeljani do masovnih grobov in kraških jam, kjer so jih njihovi krvniki pokosili s strojničnim ognjem. Le nekaj poedincev je preživelo to tragedijo. Eden od teh je bil sam le lahko ranjen, pa so ga pobiti sotrpini, s katerimi je bil privezan na isto žico, potegnili za seboj v globino kraške jame. Posrečilo se mu je izkupati se iz gomile mrtvih in umirajočih, ter tekom noči uiti iz jame. Ta očividec, ki se mu je pozneje posrečilo pobegniti iz zasužnjene domovine v svobodo, je pripravljen pričati o teh masovnih pokoljih vsak čas. Ta zgodba slovenskega „Katina“ bi vaše čitatelje gotovo zanimala, pa jim obenem tudi pokazala komunizem tak kakršen dejansko je.

Primerno bi bilo tudi, ko bi ameriški javnosti poživili spomin na nekatera dogajanja, ki so že malodane zapadla v pozabo:

Sestrelitev neoboroženega ameriškega letala po jugoslovanskih ko-

munistih; ta dogodek se je pripetil 16. avgusta 1946 blizu Bleda v Sloveniji.

Dogovor jugoslovanskih komunistov z nemškim glavnim poveljstvom v Zagrebu glede skupne nemško-komunistične akcije proti možni anglo-ameriški invaziji s strani Jadranskega morja v Jugoslavijo.

Nadalje, kako so mnogi zavezniški piloti, ki so morali odskočiti s padalom nad jugoslovanskim ozemljem, bili pobiti od komunističnih partizanov.

V gornjem smo le nakazali nekaj primerov, z opisom katerih bi bilo mogoče vašim čitateljem prikazati komunizem v pravi luči. Očito bi jim pa postalo tudi, da se Titov nacionalni komunizem, Titoizem, v ničemer ne razlikuje od mednarodnega komunizma ruskega izvora.

Upamo, da smo s tem pismom zadostno pojasnili v vašem časopisu opisani dogodek. Želeli bi, da o istem informirate tudi svoje čitatelje, da bodo tako tudi oni zvedeli resnico.

Odbor ZSPB

V SLUŽBI DOMOVINE

(Nadaljevanje)

Med tem je bil s štirimi kmeti vred politični komisar Pepe ustrejen od badoljevcev in to docela po naključju. Dasi je hodil dnevno po trikrat v Stično, kjer je bila badoljevska posadka, se mu ni nič zgodilo. Prebivalstvu svoje vasi pa je strogo prepovedal vsak stik z okupatorji. Vsa vas mora bežati, če se pojavi v bližini en sam badoljevec. Nekega dne so se približali badoljevci. Ljudstvo je bilo razburjeno; v strahu, da bi izgubilo svoj dober glas pri Pepetu, še bolj pa iz strahu pred njegovo puško, je bežali na vse strani naravnost v badoljevske zasede, ki so bile okrog in okrog vasi. Med kmeti se je motal tudi Pepe in jim dajal povelja. Badoljevci niso zaustavili nikogar, temveč so kosili s strojnicami zapeljane kmete.

Bilo je pet žrtev, ostali vaščani pa se tri dni niso upali vrniti domov, ker niso vedeli kaj storiti. Ako se vrnejo, jih bodo ali badoljevci kot komunste pobrali, ali pa jih bodo komunisti obsodili in pomorili kot izdajalce — belogardiste, čeprav tedaj, razen komunistov, nihče ni vedel, kaj to pomeni.

Dasi so padle štiri nedolžne žrtve, so si ljudje oddahnili. Dobilji so zopet nasmejane obraze. Zdelo se je, kot bi po težkih sanjah zopet živeli v rdeče pomladansko jutro. Tudi jaz sem se za nekaj časa oddahnil. Lahko sem vsaj še nekaj časa odlagal z vstopom v „narodno vojsko“.

Na mesto pokojnega Pepeta je prišel nič boljši Sever Franc iz Gorenje vasi pri Muljavi. Sedaj so se šele začele prave muke: ne samo zame, tudi za vse kmete iz vse občine. Zanj je bilo glavno merilo: kdo je bolj ali manj farški. Jaz sem sicer pri njem veljal za manj farškega,

a slabo je bilo to, da sem bil некоč oficir. Vsak večer sem moral straziti pred njegovim taboriščem. Večkrat ponoči me je obšel v družbi morilcev Zajca Vinko in Poljančevih iz Oslice pri Muljavi. — Nisem mogel vzdržati in odšel sem, da se skrijem.

Bil sem skrit tri mesece tako, da je zame vedelo le deset ljudi, kje se nahajam. Dva dni po mojem odhodu v skrivališče sem dobil pismo, v katerem mi je bila javljena smrtna obsodba, ker sem aktivni oficir in kot tak — belogardist.

Tedaj nisem mogel vedeti, kaj pomeni beseda belogardist. Slišal sem jo že večkrat, a nihče mi je ni znal razložiti. Preobračal sem besedo na vse mogoče načine, jo prevajal na slovenski jezik in prišel končno na to, da beseda ne more pomeniti nič drugega kot beli stražar. Torej za belega stražarja so me napravili. Nič zato!

Pozneje me je nekdo opozoril, da so se nasprotniki ruske boljše-viške revolucije imenovali belogardisti. Prav! Ako je belogardist človek, ki seb ori proti komunizmu, potem bom belogardist, ker s komunizmom nočem sodelovati. Z bivšimi kaznjenci, morilci, tatovi in potepuhi nočem imeti nobenega opravka. To se mi kot bivšemu častniku redne vojske upira. Nisem pa še nič vedel, da bi res bila kaka protikomunistična organizacija.

PO NAŠEM SVETU

ZAHVALE

Dramatičnemu društvu „Lilija“
v Clevelandu

Ob akciji za okrepitev Socialnega sklada pri Zvezi SPB se je Krajevna organizacija v Clevelandu obrnila s posebno vlogo, ki sta jo podpisala predsednik Ivan Hočevar in tajnik Lojze Drobnič, na vsa novonaseljenska slovenska društva v Clevelandu s prošnjo, da bi vsako leto priredili eno predstavo za Socialni sklad Zveze.

Kot prvo se je odzvalo Dramatično društvo „Lilija“, ki je na svojem rednem sestanku 2. februarja 1959 sklenilo, da se iz društvene blagajne izplača Krajevnomu odboru za Socialni sklad 100 dolarjev. Ta znesek je bil izglasovan vsled tega, ker gre sezona 1958/59 h kraju, pa ne bi bilo mogoče

v tej sezoni prirediti posebne prireditve za Socialni sklad Zveze SPB.

Krajevna organizacija se Dramatičnemu društvu „Lilija“ za njen velikodušen dar v imenu domobranskih invalidov najiskreneje zahvaljuje.

CC.

Zahvala iz domovine

Socialni referent pri Zvezi SPB je na podlagi sklepa Glavnega odbora Zveze poslal invalidom, bolnikom in vdovam domobrancev za božič odobrene podpore. Med temi je bila tudi vdova po domobrancu J. F., ki je poslala v pismu od 28. 12. 1958 sledečo zahvalo:

„Sporočam Vam, da sem prejela Vaše cenjeno pismo in v njem darilo, za katero se Vam najlepše za-

hvaljujem. Zelo me je ganilo. Vaše darilo mi bo v veliko pomoč. Živimo zelo skromno v vseh ozirih. Ker se Vam ne morem zahvaliti osebno, se Vas bom spominjala v molitvi. J. F

„KUPILA SEM DRVA“

Med drugimi je bilo darilo poslano tudi domobranski vdovi A. D., ki je poslala sledečo zahvalo:

„Najprej naj se Vam najlepše zahvalim za dar. Želim Vam zdravo, srečno in zadovoljno novo leto. Kako smo bili vsi Vašega darila veseli. Kako prav nam je prišlo. Kupila sem drva, sicer bi vso zimo prezebali. Poleti že gre, ker nas greje to ljubo božje sonce. Pozimi pa otroci dosti prezebajo. Sem vdova. Moža sem izgubila leta 1945 in niti ne vem, kje je njegov grob. Hčerka hodi sedaj v tovarno, sinova pa v gimnazijo. Tudi sama imam skromni zaslužek. V nekem zavodu čistim stanovanje in zaslužim nekaj dinarjev.

Ko sem zgubila moža, se mi je zdel svet ena sama velika solza. Lažje mi je sedaj, ko vidim, da so v svetu še dobri ljudje, dobri prijatelji.

Najlepše se Vam zahvaljujem sama in vsi moji otroci.

Lepo pozdravlja.“

A. D.

CLEVELAND, OHIO, USA (Redni letni občni zbor)

Najvažnejši organ vsake organizacije je letni občni zbor. Podajajo se poročila o izvršenem delu, volijo se novi odbori, delajo se načrti za bodočnost. Na občnem zboru so navzoči vsi člani, v tem je njegov največji pomen.

Krajevna organizacija SPB v Clevelandu je imela svoj redni letni občni zbor v soboto, 22. novembra

1958, ob 7 zvečer v Baragovem domu.

Občni zbor je vodil predsednik Pavle Žakelj.

Vsi odborniki so podali svoja poročila, iz katerih je bilo razvidno delo in poslovanje v preteklem poslovnem letu.

Kot največji prireditvi naj omenim tradicionalno proslavo v spomin padlim borcem, ki je bila v nedeljo, 2. maja 1958, v veliki dvorani Slovenskega narodnega doma na St. Clair Avenue, in pa spominsko romanje k Lurški Materi božji na Chardon Road, kjer je imel sv. mašo in pridigo prevzval škof dr. Gregorij Rožman. Proslava in romanje sta bila zelo dobro obiskana.

Lansko leto (1958) je minulo tudi 15 let turjaške tragedije. Krajevni odbor se je spomnil s posebno proslavo v Baragovem domu v soboto, 13. septembra 1951. Glavna točka proslave je bil govor preživelega „turjčana“ pisatelja Karla Mauserja, ki je osebno prestopal vse strahote Turjaka. Imel je lep spominski govor, ki je bil objavljen v celoti v „Vestniku“ števil. 12 lanskega leta.

Pri volitvah so bili izvoljeni novi odborniki, ki so si na prvi seji po občnem zboru razdelili mesta sledeče: predsednik Ivan Hočevar, tajnik Lojze Drobnič, blagajnik Matevž Tominec, poverjenik za „Vestnik“ Lojze Bajc, odbornik za propagando Rado Menard.

B. B.

BUENOS AIRES

Odbor Društva Slovenskih protikomunističnih borcev v Argentini je na zadnji seji odobril sklep zamisliti postavitev spomenika ali plošče našim mrtvim junakom. Dolžni častnemu spominu nikoli nepozabnih bratov nam in svetu v potrdilo velikih dni domo-

vine bomo skušali, da se zamisel skoraj uresniči.

CLEVELAND, OHIO, USA

(Družabni večer)

Glavni odbor Zveze SPB si je nadel nalogo priskrbeti toliko finančnih sredstev, da bo mogel invalide, bolnike in vdove domobrancev stalno podpirati.

V ta namen se je obrnil s prošnjo na vse Krajevne organizacije, da bi s svojimi prireditvami podprle Socialni sklad.

Krajevna organizacija v Clevelandu je prošnjo obravnavala in sklenila prirediti družabni večer v korist Socialnega fonda.

Družabni večer se je vršil v petek, 6. februarja 1959, v Baragovem domu. Kuharice gospodinskega tečaja so pripravile večerjo in servirale ribe, kdor pa rib ni maral, je pa dobil prave domače štruklje.

Razvila se je prav prijetna zabava. Večinoma so jo posetili bivši domobranci, njihove družine in prijatelji.

Za razvedrilo in ples je igral priznani Marjan Tonklijev orkester, ki pa za svoj nastop ni zahteval ničesar in celotni znesek, ki ga običajno računa, daroval Socialnemu skladu za domobranske invalide. Naj mu na tem mestu izrečem iskreno zahvalo.

Posebej naj še omenim žene in dekleta, ki so darovale okoli dvajset tort kot dobitke za malo srečkanje, ki je bilo na večeru.

Nekaj je bilo tudi takih, ki se družabnega večera niso mogli udeležiti. Tako n. pr. častni poveljnik Zveze general Ivan Prezelj, ki je poslal Krajevnemu odboru 20 dolarjev, na-

dalje tudi g. Sršen, ki je poslal 5 dolarjev.

Na vidnem mestu sta bili postavljeni dve žari s prošnjo za prispevke za invalide. Bil sem zelo presenečen, ko sem v teh žarah videl bankovce po 10 in 5 dolarjev. Dobrotnikom naša najlepša zahvala.

Prav lepa hvala tudi kuharicam in vsem, ki so poskrbeli, da je večer lepo uspel.

Čisti dohodek večera je bil 237 dolarjev, ki je bil poslan Socialnemu skladu Zveze SPB. Z. N.

GILBERT, MINNESOTA, USA

(Občni zbor)

Velika naloga, ki so jo je zadal Glavni odbor Zveze SPB je ustanavljanje Krajevnih organizacij po vseh tistih krajih, kjer je blizu skupaj naseljenih vsaj kakih deset bivših domobrancev. Uspeh tega prizadevanja je precej lep. Organizacija razpreja svojo mrežo ne samo po Združenih državah, ampak tudi drugje po svetu. Pa tudi v ZD je še veliko krajev, kjer so dani vsi pogoji za izvedbo Krajevne organizacije.

Sredi decembra je bila ustanovljena zopet nova edinica v Gilbertu v Minnesoti v ZD. Bivši domobranci in drugi borci so sicer že preje aktivno delovali v tem kraju. Dne 18. decembra pa se je vršil prvi občni zbor v Park paviljonu v Biwabiku.

Občnemu zboru je predsedoval Andrej Pučko. Dnevni red je bil precej bogat. Po običajni otvoritvi je bila najprej počastitev padlih. Navzoči so zapeli „Gozdič je že zelen“ pod vodstvom Viljema Kuntare. Temu je sledil govor č. g. Janeza šuštaršiča, ki je razvil lep spominski govor vsem, ki so padli za vero in domovino. Obžaluje da Zapad tako podpira komu-

nistično napredovanje. Mi katoličani imamo močno orožje proti komunizmu: to je rožni venec, ki bo premagal hudobijo modernega sveta, kakor je obljubila Marija v Fatimi.

Sledila je domobranska: „Oče — Mati “

Nato se je spomnil domobrancev č. g. pater Mirko Godina. Dejal je, da ima do domobrancev veliko spoštovanje in da jim domovina veliko dolguje. Zmolili so Očenaš za vse, ki so dali življenje za vero in domovino.

Sledilo je še nekaj plošč domobranskih pesmi.

Pri peti točki dnevnega reda je tajnik poročal, da redno prejema okrožnice in dopise od Glavnega odbora v Clevelandu, nato je prebral statut Zveze. Redno poslovanje Krajevne odbora pa bo uspostavljeno po občnem zboru. Vinko Ferkul je zastopal Gilbert na občnem zboru Zveze 30. 8. 1958.

Odbor bo deloval na to, da bo vsaka slovenska družina naročila „Vestnik“.

Nato je bil prebran zapisnik prvega setanka, na katerem je bil izvoljen Pripravljalni odbor.

Blagajnik poroča, da znaša naročnina za „Vestnik“ 2.50 dolarja, članarina pa pol dolarja letno. Naproša vse navzoče, da bi vsak po svojih močeh prispevali tudi za Invalidski fond.

Sledile so volitve odbora. Izvoljen je bil sledeči odbor: predsednik: Andrej Pučko, tajnik Andrej Perčič, blagajnik Franc Vidmar, preglednika Franc Medved in Vladimir Sešek. Tiskovni referent je pa č. g. Janez Šuštaršič.

Občni zbor je bil zaključen s pesmijo „Mi slovenski smo vojaki“.

A. P.

POROČILO IZ TORONTA

V ponedeljek, 29. decembra 1958, smo se člani naše Podzveze zbrali na svoj 2. občni zbor, katerega se je udeležilo 33 članov. Lahko bi bila udeležba boljša, ko bi se člani malo bolj živo zavedali, da se naši rdeči sovražniki še niso odpovedali svojim zločinskim ciljem in tudi ne našim življenjem, zato bi se morali tudi mi zdramiti in združiti, ali pa bomo zapravili še tisto, kar nam je ostalo.

Iz poročil odbornikov je bilo razvidno, da je lanski odbor precej globoko in odločno zaoral ledino. Zanimanje za ZSPB in za naše glasilo „Vestnik“ se je v zadnjem letu zelo poživilo. Organizacija pri naših ljudeh dobiva zaupanje, čemur sta posebno pripomogli spominska proslava na prvo nedeljo v juniju in pa odkritje spominske plošče, dne 26. oktobra. To sta bili dve točki, za kar je dobil prejšnji odbor še posebno priznanje. Vidna je bila želja članov, naj bi jih čim več sodelovalo pri „Vestniku“, ker ga bo le tako mogoče spraviti na višino, ki jo ideja zasluži. Sicer pa je mnenje glede lista vsekakor zelo pohvalno.

Pótem smo prišli na glavno stvar občnega zbora, na volitve.

Predsenik volilne komisije g. Peter Markež je razpustil stari odbor in prišel na volitve novih odbornikov. Zaupanje je bilo izkazano takole:

Predsednik g. Ciril Preželj, podpredsednik g. Stane Lamovšek, tajnik g. Jakob Kvas, blagajnik g. Lojze Rigler, referent za tisk g. Stane Pleško, odbornik g. Janez Muhič.

G. Ciril Preželj je bil ponovno izvoljen za predsednika. Ker se je lansko leto pokazala potreba dveh odbornikov, smo v novi odbor imenovali

tudi podpredsednika, da tako delo boljše razdelimo.

Ker predsednik ni računal na povratno izvolitev in pa zaradi zakasnitve volitev, nismo razpravljali o delovnem programu za novo poslovno leto, ampak se dogovorili, da bo to predmet našega prvega sestanka. Tudi letos se bomo večkrat sestali, zadnjo soboto v januarju pa bomo priredili „predpustni družabni večer“, čigar dobiček bo šel za naše invalide. Če bo le možnost, bomo pozneje še kaj podobnega pripravili. Naj tisti, ki jim je za zabavo, prispevajo še kakšen dolar, da se olajša trpljenje naših soborcev.

Malo pred enajsto smo se razšli v želji in prepričanju, da bomo tudi lepo svojih močeh delali, da ohranimo spomin na naše pokojne soborce živ in časten. Če je bila ideja protikomu-

nistične borbe tako velika, da je toliko slovenskih fantov in mož zanjo dalo svoja življenja, potem je tudi vredna, da jo mi pomagamo ohraniti v srcih naših ljudi po svetu kot najdražjo svetinjo, kot simbol trpeče domovine. V ta namen vabimo vse, ki so dobre volje in svoje duše še niso prodali, da bi se rešili komunističnega sovraštva, da se pridružijo Zvezici SPB.

Vsem članom po širnem svetu:
Bratski pozdrav!

Stane Pleško

Popravki:

V zadnji številki pod naslovom „Letni tabor“ stoji pomotoma A. Potočnik, pravilno A. Potočar.

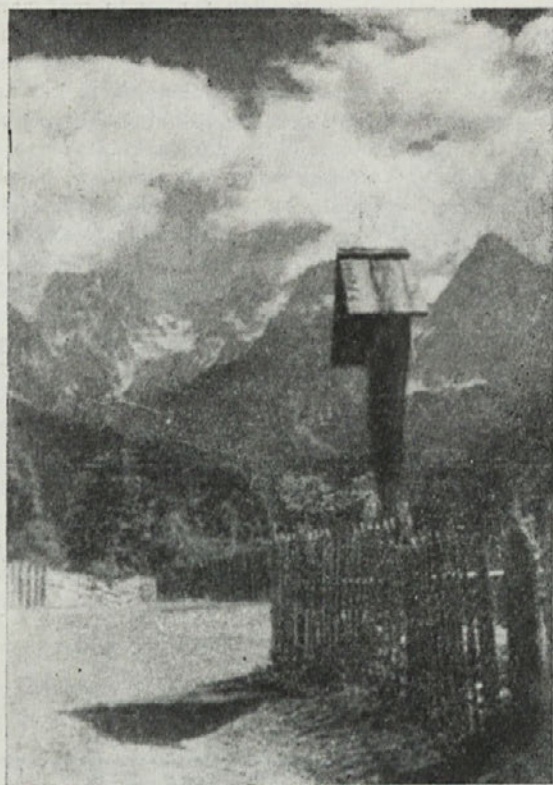
Članek „Kočevska epopeja“ je brez imena avtorja, ki je Fr. Grum, U.S.A.

Lepo prosimo vse naše naročnike in prijatelje, ki hranijo slike in dokumente iz naše borbe, da nam jih pošljejo za objavo.

Dobili smo sporočilo, da se nahaja v USA domobranec, ki hrani kovček dokumentarnih slik iz revolucijskih dni. Če je morda bo komu izmed bralcev kaj znano o tem. Prosimo za

točno obvestilo

Uredništvo

VELIKA NOČ

POD TRIGLAVOM

Ovitek in lesorezi delo soborca Jožeta Žerovnika

List „Vestnik“ izhaja mesečno. Urejuje ga uredniški odbor slovenskih protikomunističnih borcev. — Začasna mesečna naročnina za nečlane znaša v Argentini 5.— pesov. USA in aKnada 2.5 dolarja. Za ostale dežele tej valuti valuti primerno. — Za uredništvo: I. oKrošec, calle 1. No. 510, Berazategui FNGM; za upravo: D. Havelka, Yapeyu 130, San Martín FNGM, prov. Bs. As.

Vsa denarna nakazila sprejema uprava.

Tiska tiskarna Vilko, Castro Barros 917, Buenos Aires, Argentina